

τῆς κεφαλῆς, τῆς βράχειος καὶ τῆς οὐρᾶς αἰθαλώδους βαθέος χρώματος. Ἐκ δὲ τοῦ βράμφους αὐτοῦ ἐκτείνονται διὰ τῶν ὀφθαλμῶν μέχρι τῆς θάσεως τοῦ τραχήλου κηλίδες βαθυτάτου μαύρου χρώματος· τὸ δὲ μεταξὺ τῶν δύο τούτων κηλίδων μέρος τῆς κεφαλῆς εἶναι ἐρυθροῦ χρώματος, ὁμοίως ἔχει ἐπὶ τῆς βράχειος, ὑπὸ τὰς μασχάλας καὶ ἐπὶ τῶν πτερύγων ἐρυθρά τινα πτερά. Τὸ δὲ στήθος, ἡ κοιλία καὶ οἱ μηροὶ εἶναι χρώματος αἰθαλώδους καὶ ἐρυθροῦ. Οἱ δὲ πόδες καὶ οἱ ὄνυχες μολυβδίνου.

Ἡ θήλεια διαφέρει τοῦ ἄρρενος μόνον κατὰ τὴν κεφαλὴν, ἥς τὰ πτερά εἶναι αἰθαλώδους χρώματος ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐρυθρᾶς κηλίδος· τίκει δὲ τέσσαρα ἔως ἐξ λευκὰ ὡς εἰς τοῦ ἔτους κατὰ τὸν Ἀπρίλιον καὶ τὸν Αὐγούστον καὶ ἐπωάζει αὐτὰ δεκαπέντε ἡμέρας, δεικνύουσα μεγάλην φιλοστοργίαν πρὸς τὰ νεογνά αὐτῆς καὶ τρέφουσα ἀπὸ ἐντόμων, μέχρις οὗ ταῦτα πτερωθέντα ἀναχωρήσωσιν ἐκ τῆς καλιᾶς.

Τὸ πτηνὸν τοῦτο γεννᾶται ἐν τῇ Εὐρώπῃ, καὶ φαίνεται, ὅτι δὲν φοβεῖται τὸ ψύχος, διότι ἐνδιατᾶται εἰς τὴν Πολωνίαν τὴν Λιθουανίαν καὶ εἰς ἄλλα ψυχρὰ μέρη τῆς Ἄρκτου.

Ἄλλὰ τὸ θαυμασιώτερον τοῦ Αἰγιοθήλου εἶναι ἡ ἐξαισιος ἐπιτηδεύτης καὶ τέχνη, ἣν περὶ τὴν κατασκευὴν τῆς καλιᾶς αὐτοῦ δεικνύει· διότι διὰ τὴν προμηθεύσῃ εἰς τὰ νεογνά αὐτοῦ κατοικίαν ἀσφαλῆ καὶ ἀναπαυτικὴν, δὲν κατασκευάζει τὴν καλιὰν ἐν εἴδει κύλικος, ὡς τὰ λοιπὰ πτηνά, ἀλλὰ στεγάζει ἄνωθεν ὡς θόλον, διδῶν εἰς αὐτὴν ὠσειδὲς σχῆμα, ὡς ἡ ὑπὸ τῆς ἄνωθεν εἰκονογραφίας παριστωμένη καλιὰ αὐτοῦ δεικνύει, κρεμᾶ δὲ ἀπὸ τῶν κλάδων τῶν παρὰ τοῖς ὕδασι δένδρων δένων αὐτὴν διὰ λεπτῶν χορταρίων. Ἡ δὲ ὕλη, ἐξ ἧς ὁ Αἰγιοθήλας κατασκευάζει τὴν καλιὰν, εἶναι βαμβακώδης τις γχοῦς, τὸν ὁποῖον αἱ παρὰ τὴν λίμνην φυόμεναι ἰτέαι καὶ λευκαὶ ῥίπτουσιν ἀφθῶως κατὰ τὴν ὥριμασιν τῶν καρπῶν αὐτῶν, καὶ τὸν ὁποῖον μετεχειρίσθησαν μετ' ἐπιτυχίας πρότινων ἑτῶν εἰς τὴν Γαλλίαν πρὸς κατασκευὴν ἀξιολόγου χάρτου, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀναμίξεως βαμβακίων, ἢ λιγῶν βρακῶν τὸν δὲ ἐξ ἰτέων καὶ λευκῶν βαμβακώδη τοῦτον γχοῦν συνάζοντες οἱ Αἰγιοθήλαι καὶ συμπτηγνύοντες τεχνιγέντως διὰ τοῦ βράμφους αὐτῶν, κατασκευάζουσιν εἶδος πυκνοῦ ὑφάσματος ὁμοίου πρὸς τὸν ὠραιότερον πῖλον, ἐξ οὗ σύγκειται ἡ καλιὰ αὐτῶν, τὴν ὁποῖαν ἐξῶθεν μὲν καλύπτουσι καὶ στερεοῦσι διὰ λεπτῶν ἰνῶν χορτῶν, διὰ μικρῶν φύλλων καὶ ξηρῶν μνίων ἔσωθεν δὲ στρωνύουσι δι' ἰκανῆς ποσότητος ἐκ τοῦ ῥηθέντος βαμβακώδους γχοῦς πρὸς ἀνάπαυσιν τῶν νεογνῶν· τὴν δὲ εἰσοδὸν τῆς καλιᾶς αὐτοῦ κατασκευάζει ἐξῶθεν μὲν στρογγύλην καὶ βλέπουσαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὕδατος, ἔσωθεν δὲ

ἐλικοειδῆ. Ὅταν δὲ τὸ ζεύγος ἐξέρχεται τῆς καλιᾶς, τὸ ἄρσεν κυποῦν διὰ τῶν πτερύγων αὐτοῦ τὰ χεῖλη τῆς εἰσοδοῦ πλησιάζει αὐτὰ ἐξ ὄλων τῶν μερῶν, εἰς τρόπον ὥστε ἡ εἰσοδος κλείεται ἐξ ὀλοκλήρου, καὶ οὕτω προφυλάττονται τὰ νεογνά αὐτῶν ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς ἐντόμων δυναμένων νὰ βλάψωσιν αὐτά.

ΠΕΡΙ ΣΤΙΓΜΑΤΩΝ.

Στίγματα ὀνόμαζον οἱ παλαιοὶ ποικίλα τινα σημεῖα ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἢ ἀλλαχοῦ τοῦ σώματος, γινόμενα διὰ τοῦ σιγιέως, ἤτοι ὀξέως τινὸς ὄργανου, ἢ δι' ἄλλου τινος πυρκαύστου ἐργαλείου· ὁ Ἡρόδοτος (α) διηγεῖται, ὅτι οἱ Θράκες ἐνόμιζον σημεῖον εὐγενείας τὸ στιγματίζεσθαι, τὸ δὲ μὴ ἔχειν στίγματα ἀγενές· αἱ δὲ Θραῖσαι γυναῖκες κατὰ Δίωνα τὸν Χρυσόστομον (β) ἐνομίζοντο τασοῦτον μᾶλλον εὐγενέστεραι καὶ λαμπροτέρας καταγωγῆς, ὅσον εἶχον περισσότερα στίγματα· ἀλλαχοῦ δὲ ὁ αὐτὸς Ἡρόδοτος (γ) ὁμιλῶν περὶ τῶν εἰς Πέρσας μεταβάντων Θηβαίων, λέγει α Ὁ μέρτοι τά γε πάντα εὐτύχησαν· ὡς γὰρ αὐτοὺς ἔλιθοι οἱ βάρβαροι ἐλθόντας, τοὺς μὲν τινὰς καὶ ἀπέκτεινον προσιόντας, τοὺς δὲ πλειῦτας αὐτῶν κελεύσατος Ξέρξης ἐστιζον στίγματα βασιλῆα, ἀρξάμενοι ἀπὸ τοῦ στρατηγοῦ Λεοντιάδεω » καὶ ἐκ τούτου συμπεραίνεται ὅτι τὰ στίγματα παρὰ Πέρσας ἐθεωροῦντο ὡς σημεῖα δουλείας· ὁ δὲ Ξενοφῶν (δ) λέγει, ὅτι διερχομένων τῶν Ἑλλήνων διὰ τῆς χώρας τῶν Μοσούνικων (ἔθνους τῆς Ἀσίας) ἐδείκνυον οὗτοι πρὸς τοὺς Ἑλληνας τοὺς ἑαυτῶν παῖδας ἐστιγμένους κατὰ τὰ νῶτα καὶ τὸ πρόσωπον στίγματα, ἔχοντα τὸ σχῆμα ἄνθους ὀνομαζομένου ἀιθελίου· καὶ οἱ Ἀσσύριοι δὲ κατὰ τὸν Λουκιανὸν (ε) ἐστιγματοφόρον ἅπαντες, ὁ δὲ Ἀρτεμίδωρος (ς) λέγει, ὅτι παρὰ μὲν Θραξὶ στίζονται οἱ εὐγενεῖς παῖδες, παρὰ δὲ Γέταις οἱ δούλοι. Ἄλλὰ καὶ Σέξτος ὁ ἐμπειρικός ἀναφέρει (ζ), ὅτι τῶν Αἰθιοπῶν τινὲς καὶ πολλοὶ τῶν Αἰγυπτίων καὶ Σαρματῶν, στίζουσι τὰ νεογνά αὐτῶν βρέφη· ὁ δὲ Ἡρωδιανὸς ἀναφέρει (η) ὅτι οἱ Βρεττανοὶ ἐγχαράττουσιν ἐπὶ τῶν σωμάτων αὐτῶν εἰκόνας παντοδαπῶν ζῶων. Ἐκ τούτων πάντων συμπεραίνομεν ὅτι τὰ στίγματα ἐνομίζοντο σημεῖον εὐγενείας παρὰ τοῖς πλείστοις τῶν ἀρχαίων ἐθνῶν.

Ἄλλὰ παρ' Ἑλλήσιν ἐξ ἐναντίας ἐνομίζοντο ὕβρις καὶ ὄνειδισμὸς καὶ δι' αὐτῶν ἐστιγματίζον τοὺς μοχθηροὺς τῶν δούλων· διὸ καὶ τὸ στιγματίζειν ἔλαθε μετὰ καιρὸν τὴν ση-

(α) βιβλ. ε. 6 « καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι εὐγενὲς κέκριται, τὸ δ' ἄστικτον ἀγενές » (β) ἰδ'. 7. (γ) βιβλ. ε. 233. δ. Ἄναθ Κύρου βιβλ. ε, δ, 32 (ε) Περὶ Σιρίης Θεοῦ 39. ς) Ὀν. ἱεροκρίτ. α, 8. ζ) Πύρ. α, 14. (η) βιβλ. γ.

μασίαν τοῦ δυσφημεῖν ὁ Πλούταρχος μάλιστα ἀναφέρει (θ), ὅτι, ἐπειδὴ οἱ Ἀθηναῖοι νικήσαντες ποτε τοὺς Σαμίους ἔστιξαν πρὸς ὕβριν ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν αἰχμαλώτων Σαμίων καῦν, οἱ Σάμιοι νικήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ Περικλέους καὶ ἀνθυβρίζοντες ἔστιζον γλαῦκας ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν αἰχμαλώτων Ἀθηναίων τὴν αὐτὴν ὕβριν ἔλαβον καὶ παρὰ τῶν Συρακουσίων ἐπὶ τῆς δυστυχοῦς κατὰ τῆς Σικελίας ἐκστρατειᾶς τῶν Ἀθηναίων, ἧς ἐστρατήγει ὁ Νικίας, ὅτε κατὰ τὸν αὐτὸν Πλούταρχον οἱ Συρακούσιοι ἐπόλουν τοὺς Ἀθηναίους στίζοντες ἔπειον ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτῶν.

Ἄλλ' ὅποια σοβαρὰ παρατηρήσεις δύναται νὰ κάμῃ ὁ φιλόσοφος ἐξεταστὴς τῶν ἀνθρωπίνων ιδεῶν, ὅταν παρατηρήσῃ ὅτι αἱ αὐταὶ περὶ τοῦ καλοῦ προλήψεις ἐγεννήθησαν εἰς ἔθνη χωριζόμενα ἀπ' ἀλλήλων διὰ μεγάλων θαλασσῶν καὶ σὺδεμίαν ποτὲ σχέσιν λαβόντα μεταξὺ αὐτῶν· διότι καθ' ὅλους σχεδὸν τοὺς ἀγρίους καὶ ἡμιπεπολισμένους λαοὺς τοὺς κατοικοῦντας τὰς νήσους τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ἢ χρῆσις τῶν στιγμάτων εἶναι σχεδὸν γενικὴ, ἀνεξαιρέτως δὲ οἱ κἀταικοὶ τῆς νέας Ζελλανδίας ἔχουσι τὰ στιγματα ὡς διακριτικὰ σημεῖα εὐγενείας· καὶ οἱ μὲν ἄνδρες στιγματίζονται ἐπὶ τοῦ προσώπου, καὶ μάλιστα οἱ ἀρχηγοὶ τῶν φυλῶν σχεδὸν καθ' ὅλον τὸ σῶμα· αἱ δὲ γυναῖκες ἐπὶ μόνων τῶν χειρῶν, τῶν βραχιόνων, τῶν χειλέων καὶ ἐπὶ τῶν λοβῶν τῶν ὠτων. Ἐκάστη δὲ φυλὴ ἔχει ἴδια διακριτικὰ σχήματα, τὰ ὅποια παριστᾷ διὰ τοῦ στιγματισμοῦ.

Ταῦτα δὲ ἐμφαίνουσι τὰ ἔθνικα σύμβολα τοῦ λαοῦ ἐκεῖνου, ὡς παρὰ τοῖς Εὐρωπαίοις τὰ ἔθνικα παράσημα, ἢ δὲ πρᾶξις αὐτῆ ἐκτελεῖται συνήθως περὶ τὸ δέκατον ὄγδοον ἔτος τῆς ἡλικίας ἀμφοτέρων τῶν γενῶν, οὐδέποτε δὲ πρὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου.

Ἐγχαράττουσι δὲ τὰ στιγματα ταῦτα διὰ τινος μικρᾶς μηχανῆς ἐκ χελωνίου φολίδος, ἐχούσης εἶδος εὐθέων καὶ ὀξέων ὀδόντων· ὁ δὲ στιγεὺς ἐμβάσας τοὺς ὀδόντας τοῦ ἐργαλείου τούτου εἰς μέλαιναν βαφὴν κατεσκευασμένην ἐξ ἄνθρακος διαλελυμένου εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐφαρμόσας τούτους ἐπὶ τοῦ μέρους τοῦ σώματος, τὸ ὅποιον θέλει νὰ στιγματίσῃ, κτυπᾷ ἔπειτα ἐλαφρῶς καὶ κατ' ἐπανάληψιν ἐπὶ τοῦ ῥηθέντος ἐργαλείου διὰ τινος βάρβου, ἕως οὗ οἱ ὀδόντες τοῦ ἐργαλείου διαπεράσωσιν εἰς τὸ κρέας. Ἡ ἐργασία αὕτη προξενεῖ ἐλαφρὰν τινα φλόγωσιν, καὶ οἰδήμα μετὰ μικροῦ πόνου, ὅστις ὅμως παθεῖ μετὰ τινος ἡμέρας.

Τοιαῦτα στιγματα εἶχον ἐπὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν κνημῶν

αὐτῶν καὶ οἱ ποτὲ γενίτσαροι τῆς Τουρκίας καὶ παρ' ἡμῖν ἀκόμη πολλοὶ τῶν ναυτῶν μεταχειρίζονται τὰ στιγματα ταῦτα, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῶν βραχιόνων καὶ τῶν κνημῶν. Εἰς δὲ τὴν Αἴγυπτον μέχρι σήμερον αἱ γυναῖκες στιγματίζουσι ποικίλως τὰ πρόσωπα αὐτῶν.

Ὁ Διοσκορίδης (1) λέγει, ὅτι τὰ στιγματα ταῦτα ἐξαιρίζονται διὰ τῆς ἐπιθέσεως τοῦ βατραχίου λεγομένου χόρτου, ὡς ἔχοντος ἐλκωτικὴν καὶ ἐσχαρωτικὴν δύναμιν.

Οἱ δὲ Ῥωμαῖοι εἶχον περὶ τῶν στιγμάτων τὴν αὐτὴν μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἰδέαν, μετεχειρίζοντο δηλαδὴ αὐτὰ πρὸς ποινήν τῶν μοχθηρῶν δούλων, εἰς τῶν ὁποίων τὰ μέτωπα ἐνεχάραττον τὰ ἀρχικὰ στοιχεῖα τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐγκλήματος αὐτῶν.

Ἄλλ' ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἀπηγόρευσε νὰ ἐγχαράττωσιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ ὄνομα τοῦ πραχθέντος ἐγκλήματος, ἐπιτρέπων νὰ στιγματίζωνται οἱ κακούργοι ἐπὶ τῆς χειρὸς ἢ τῆς κνήμης, διὰ νὰ μὴν ἀτιμάζηται, ὡς ἔλεγεν, ἢ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ὠραιότης τῆς ἀνθρωπίνης μορφῆς. Ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας Ἰωσήφ ὁ β' ἀντικατέστησεν ὁμοίως εἰς τινα ἐγκλήματα τὴν ποινήν τοῦ θανάτου διὰ τῆς ἐπὶ τῶν παρειῶν στιγματίσεως τῶν κακούργων· τὸ δὲ παράδοξον εἶναι, ὅτι εἰς τὴν Ἀγγλίαν μέχρι πρὸ ὀλίγου, οἱ ποριζόμενοι ἐκκλησιαστικὴν τινα πρόσδοον ἐσφραγίζοντο διὰ καυτικοῦ σιδήρου ἐπὶ τῆς χειρὸς· εἰς δὲ τὴν Γαλλίαν πάλαι μὲν ἐνεχάραττον ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ ὤμου τοῦ ἐγκληματοῦ τὸ ἀνθος τοῦ κρίνου, σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῆς Γαλλίας, ὑστερον δὲ τὸ ἀρχικὸν στοιχεῖον τοῦ ὀνόματος τοῦ πραχθέντος ἐγκλήματος.

Τὸ δὲ εἶδος τῆς ποινῆς ταύτης ἀκυρωθὲν κατὰ τὸ ἔτος 1791 εἰσῆχθη πάλιν εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ τοῦ ποινικοῦ κώδικου τοῦ ἔτους 1810 ἐνεργούμενον μέχρι πρὸ τινῶν ἐτῶν.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΗ ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ ΤΩΝ ΚΥΚΛΑΔΩΝ.

(Συνέχεια ἐκ τῶν ἀριθ. 9. 10. καὶ 11)

Ἐπαρχία Μήλου.

Ἡ ἐπαρχία αὕτη σύγκειται ἐκ τῶν νήσων Μήλου, Κιμῶλου, Σίφνου, Σικίνου καὶ Φολεγάνδρου, αἵτινες συνιστῶσιν ὡς ἐγγιστα 35,000 στρέμματα γῆς, ἐξ ἧς τὰ δύο τρίτα καλλιεργημένη. Ἐκτὸς δὲ τῶν νήσων τούτων περιέχει καὶ ἐρημονήσους καὶ σκοπέλους, οἳαι Ἀντίμηλος, Μαχία, Πρασονῆσι, Λαγοῦσα, Ἅγιος Γεώργιος, Κυπριανή, Καρδιότισα